Ա. ՏԱՐԻ — ԹԻ 37 ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ, 20 ԱՊՐԻԼ 1899 2 ՄԱՅԻՍ 1899 (Ն. Տ.)

10 ՓԱՐԱ

ՏԿԻՐ ՄԻ ՏՆՕՐԷՆ
ՏԻԳՐԱՆ ՃԻՊԻԼԻԿԵԱՆ

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
20, Պասլը Ալի Ճատտեսի, 20
Կ. ՊՈԼԻՍ

ՍՈՒՐՀԱՆԴԱԿ

ՕՐԱԹԵՐԹ
ԱԶԳԱՅԻՆ, ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ

ارمنجه بومی سورهانك غزتهسی
دائره سیدر
باب عالی جادهسی نومرو ۲۰
Direction du Journal Arménien
SOURHANTAG
20. Avenue de la S. Porte
CONSTANTINOPLE

ԵՏ ՉԻ ՏՐՈՒԻ
Խմբագրութեան ուղղուած ո՛և է գրութիւն

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐԸ
12 ամիսը ղրշ. 75
6 » » 40

ԳՈՒՄԱՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
Թղթադրէն Ծախէը Վեր վրայ
12 ամիսը ղրշ. 100
6 » » 54

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԻ ՀԱՄԱՐ
Թղթադրէն Ծախէը Վեր վրայ
12 ամիսը ֆր. 22
6 » » 11

ՅԱՅՏՆՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐ
Մէկ անգամի համար տողը 5 ղրշ.
Մէկ անգամէ աւելի Ծանուցմանց համար մասնաւոր պայմաններ։

ՋԱՏԿԷՆ ԵՏՔԸ

ՄՏԱՒՈՐՈՒՄՆԵՐ

Ջատկական տօներու անհրաժեշտ այցելութեան պարտականութենէն ղերծ մնալու համար, մէկ քանի տարիէ ի վեր հաստատուած սովորութեան համաձայն, այս տարի ալ կարգ մը բարեսէրներ նուիրատուութիւնները ըրին Ազգային Հիւանդանոցին։ Կը գովենք այս սովորութիւնը, որու համար միայն որ բարենպաստակ Հոգատարութեան մը նիւթական պատասները կ'ըլլան։ Բայց աւելի լաւ կ'ըլլար սակայն, որ այդ նուէրները՝ զատկական տօներու առիթ ըլլալու, և ոչ թէ զատկական այցելութիւններէ ղերծ ձգելու համար։ Որովհետեւ Տօներու առթիւ մէկմէկու այցելելը հին ժամանակէ ի վեր ընդունուած օգտակար սովորութիւն մըն է, որուն շնորհիւ գոնէ տարին մէկ երկու անգամ իրարու մօտենալու առիթ կ'ունենան մէկմէկէ հեռացած բարեկամները, իրար մոռցած ազգականները, և այս առիթը պզտիկը՝ առիթ կ'ունենայ յորդանքի հարկը մատուցանելու իրմէ մեծին, բարեկամական կապերը որոնք թերեւս հակամէտ էին թուլնալու, մինչեւ աստիճան մը կ'ամրապնդուին, ու պզտիկ անհամաձայնութիւններ որոնք կրնային ապագայ մեծ հակակրութիւններու դուռ բանալ, կը վերցուին երբեմն մէջտեղէ։

Ի՞նչ խօսակցութիւններ աւելի ուշնեցան այս այցելութիւններու պատճառուն։ Իրարու ընտանեաց ողջիստութիւնը հարցնելու սովորական տափակութիւններէն զատ, օդը, անձրեւը, արեւը, և թերեւս սրբազանին կամ վարդապետին քարոզը եղան ապահովաբար վերնականացած խօսքերուն առարկայ, որմէ ետքը այցելուն մեկնեցաւ փութով, ուրիշ տան մը մէջ վերնականալու նոյն պանալէպները։

Կ'ընդունինք որ տասը-քսան վայրկեան աեսակցութեան մը մէջ դիւրին չէ խօսակցութեան աւելի շահեկան նիւթեր դնել։ Միայն թէ դժբաղդութիւնը հոն է որ ընդհանրապէս մեր ընտանեկան դռմարումներուն մէջ աւելի շահեկան նիւթ չենք պատրաստեր խօսելու։ Միշտ միեւնոյն խօսքերն են. դժգոհութիւնը յոռետես դէմ, անձրեւին դէմ, գոհունակութիւն պայծառ օդ մը ըլլած ատեն, և անկէ եաքը... լռութիւն մը մեռելային՝ երբեմն հինգ-տասը անվերջանալի վայրկեաններու, որոնք գոսերու տեսողութիւնը ունին կարծես։ Ներկաներէն մէկը կը փորձէ լռութիւնը խզել ուէ տափակ խօսք մը մէջտեղ նետելով, բայց չատ անգամ ան ալ չի յաջողիր, ունորէն կը սիրէ արխուր, յոգնեցնող լռութիւնը։

Մեր ընտանեկան գռմարումները այսպէս դժնէ, կամ դէմքերու հաւաքոյթ մը պիտի ըլլային, եթէ յանկարծ իրարու նախանձամեան չնորհք մը մէջտեղ չերեւուէր... Թզուկ-թափառի սեղանը, որուն շուրջը կը սկսին քիչ մը զուարթանալ դէմքերը՝ լաւ կամ գէշ թուղթի մը առթիւ պարոնի մը կողմէ մէջտեղ նետուած հանով, կամ անհամ, արտասուութեան մը վրայ, որմէ յետոյ օրիորդները կամ տիկինները պարտաւոր կը զգան չիկնելու երեւոյթ մը տալ իրենց դէմքին։

Անիրաւած կ'ըլլանք սակայն մեր ընկերութեան դէմ, եթէ պնդենք թէ ընտանեկան ամէն գումարումներ ցուրտ լռութեան մը մէջ կամ թզուկ-թափառի շուրջը կ'անցնին։ Եթէ պարը չգայ ոգեւորել երեկոյթը, կ'ունենան երբեմն շահագրգիռ խօսակցութիւններ։

Ուշադիր եղէք սա տիկիններուն, որոնք անկիւն մը խմբուած՝ ջերմ վիճաբանութեան մը բռնուած են։ Տեսէք ինչ ոգեւորել չեզոն մը կը դնեն իրենց խօսքերուն մէջ։ Ականջ դրէք իրենց. հոգ չէ, անքաղաքավար չէք ըլլար, որովհետեւ բարձրաձայն կը խօսին։ Ապահով եղէք որ կ'մայսինչ գլացի աղջկան գլխարկը կը քննադատեն, կամ այն ինչ հարսին... վարքը։ Բամբասանքն է այն, որուն մէջ շատ ճարտար են մեր կիները... երբեմն երեկ մարդիկ ալ։

Ուշադրութիւն ըրէք սա երիկ մարդերու խմբակին ալ, որոնք նմանապէս ջերմ բանակռիւի մը բռնուած են։ Վայրկեան մը ունկնդրեցէք իրենց։ Անպատճառ պէսպէսին և մասնաւոր բաղդատութիւնն է այդ շահագրգիռ վիճաբանութեան առարկան, և կամ անոնց դէմ բլլալու սահմանուած խաղ խային կամ էնֆալին դիմը։

Ասիկայ՝ մեր խնամի դասակարգին համար։ Ձեմ կրնար ըսել թէ Հայլայֆին խօսակցութիւնն ալ աստնյմէ շատ բարձր և շահեկան նիւթերու շուրջը պտտնայ։ Շատ շատ պէսպէսին ու մասպէսային աեղ աւելի էվէնէմէ ըմպելիները պիտի յիշատակուին, և աւելի նուրբ, աւելի սուր պիտի ըլլան այդ դասակարգի պատկանող տիկիններու բամբասանքները։

Տխուր է ասիկայ։ Խօսակցիլ, ըզբօսնուլ չենք գիտեր, որովհետեւ չենք հասկցած անոնց նշանակութիւնը, չենք զարգացուցած մեր միտքը, չենք շահագրգռուիր կանոնային խնդիրներու, մեր ծնողքները մեր պզտիկ հասակէն լեզուի վարժեցուցած են զմեզ քանի որ «պզտիկին խօսք չկայ», վարժարանին մէջ խօսակցելու, շահագրգռիչ նիւթեր գտնելու վրայ վիճելու առիթ չէ տրուած մեզի, և միշտ ստիպուած ենք նեղ մտածումներու, անճոռնի հայհոյգիներու, տափակութիւններու մէջ ատհմանափակուիլ, վերջապէս մենք մեզմով միայն ապրիլ, առանց մտածելու ո՛չ հանրօգուտ նիւթերու վրայ, և ոչ իսկ մեզի պարկեշտ, առողջապար զբօսանքներ հայթայթելու միջոցներուն վրայ։

ՉԱՐՄԱՒՈՐ

ՊԱՐՍԿԱՍՏԱՆ ԵՒ ՊԱՐՍԿԱՀԱՅՔ(1)

(Մեր մասնաւոր թղթակիցէն)

ԴԱԽՐԻԺ, 1 ապրիլ 1899

Պարսկական խորամանկութիւնը առածի կարգ անցած է, և Պարսկաստանի Հայերն ալ անբաժին չեն մնացած այս բարեմտնութենէն(*)։ Բարեկամութեան, ազգականութեան, առեւտուրի և հանրային գործերու մէջ միշտ կեղծիքը և խորամանկութիւնը պակաս չէ. անկեղծ և պարզասիրտ մարդը այստեղ չյաղողութիւն չատ քիչ կը գտնէ, և ընդհակառակը կեղծ և խորամանկ մարդը միշտ կը յաղողի, միշտ կը քաջալերուի, անշուշտ նման ընթացք տիրէ առածը արդարացնելու համար...

* * * Հայերը աւելի մեծ բազմութեամբ կը գտնուին Աւրպատականի և Սպահանի նահանգներուն մէջ, գլխաւորապար Դաւրէժ, Սալմաստ, Ուրմիոյ շրջակայքը, Փայտակարան (Խարատաղ), Թէհրան և շրջակայքը, Նոր Ջուղայ և շրջակայքը։ Ընդհանուր կրթական վիճակը գոհացուցիչ չէ. չատ քաղաքներ և մէկ քանի գիւղեր ունին իրենց նախակրթարանները. միայն Դաւրէժի մէջ կան քիչ մը աւելի բարձր ուսումնարաններ։ Այս առթիւ պէտք է յիշեմ, որ Թեմական առաջնորդ Տ. Սահակ եպիսկ. Այվազեանի խրախոյսներուն և մասնաւոր հոգածութեան շնորհիւ մտադրութիւն կայ այս Սեպտեմբերին Դաւրէժի մէջ բանալ «Պարսկահայերու կեդրոնական վարժարան» մը։ Գաղափարը Թէհէ. 1893ին յղացուեր և ծեծուեր է, սակայն դժբաղդաբար մինչեւ այսօր մոռացութեան դատապարտուած էր։ Այս մասին յետոյ նոր տեղեկութիւններ կը հաղորդեմ։ Նոյնպէս մասնաւորապէս Դաւրէժի մէջ միխիթարեան չարժումմը սկսած է և կը չարունակուի, այն ալ դրսէն, Ռուսահայաստանէն ու Տաճկահայաստանէն եկող զարգացած եբիտասարդութեան կը պարտին։ Տաճկահայերը բաւական մեծ թիւով ներկայացուցիչներ ունեցած են և այժմ եւս ունին. ասոնք մեծ պարկ տուած են պանպան հանրօգուտ գաղափարներու։ Պէտք է խոստովանիլ սակայն թէ մէկ քանի անհատներ և անբարոյականներ ալ գտնուած են և ցարդ կը գտնուին։ Ասոնք Տաճկահայերու կեղտերն են և պատիւ չեն բերեր։

Ռուսահայերը, մեծ մասամբ ուսուցչական պաշտօնով, Դաւրիժեցիներու զարգացման գործին մեծ մղում և պարկ տուած են, համեմատաբար Տաճկահայերէն նուազ պերպայական ներկայացուցիչներ տալով։

* * * Պարսկահայերը չունին լրագրութիւն և գրականութիւն։ Երբեմն Թէհրանի մէջ Շահ-ի և Ասք. արեւելեան անունով երկու թերթ մէկ տարիի չափ տպուած են, սակայն իրենց կոչման բարձրութեան մէջ կեցած չըլլալով ինկեր են։ Այժմ կը խորհուի Դաւրէժի մէջ թերթ մը հրատարակել, եթէ մի քանի տեղական արգելքներ վերնան։ Ընթերցարաններ Դաւրէժի երկու թաղերու մէջ ալ կան, ինչպէս նաեւ Սալմաստի երկու գիւղերուն մէջ և մէկ քանի հատ ալ ուրիշ տեղեր։ Դաւրէժի ընթերցարանները հասարակութեան մեծ օգուտ չեն տար։ Պատճառները բազմադիմի են։ Նախ չէնքերը անյարմար են, յետոյ վարողները անփոյթ են, հետեւաբար հասարակութիւնն ալ անփոյթ է, չի յաճախեր։ Միայն Լաարանական Ընկերութիւնը բաւական օգտակար եղած է և կրնայ ըլլալ, եթէ վարչութիւնը եսականութիւնը գործերու չմիջամտէ։ Այժմ ամէն չաբաթ հասարակական ձրի դասախոսութիւններ տեղի կ'ունենան, և 120-150ի չափ երկսեռ ունկնդիրներ միշտ ներկայ կը գտնուին։ Ընկերութիւնը հաստատուած է 1898 մարտ 1ին. մինչեւ ցարդ 31 դասախոսութիւններ կարդացուած են. մօտաւորապէս 90 երկսեռ անդամներ ունի։ Նոյն կարգի ընկերութիւն մըն ալ բողոքականները ունին, ուր երկու չաբաթը անգամ մը դասախոսութիւններ կը կարդացուին։

* * * Դաւրէժի կլիման բարեխառն է, չատ առողջարար և չոր օդ ունի. ջուրը ընդհանրապէս լաւ չէ։ Փողոցները նեղ, անել, ցեխոտ, փոշոտ և կեղտոտ են։ Տուները պարզապէս բանտեր են, փողոցի վրայ նայող պատուհանները չկան. չորս մեծ պատերով չրջապատուած են։ Տան բնակիչները միայն երկինքը կը տեսնեն, նայելու հորիզոն ու տեսարան չունին. բնութիւնը վայելելու համար սահմանած են երբեմն երդիքներու վրայ ելլել։

Սովորական և ընթացիկ հիւանդութիւնները չատ քիչ կը պատահին։ Գլխաւորաբար երախաներու մէջ (մինչեւ 10 տարեկան) չատ աւելի հիւանդութիւններ և մեռնողներ կը պատահին, որովհետեւ տեղացիք երախայ իննամել ու մեծցնել չեն գիտեր. առողջապահական տարրական սկզբունքներու անտեղեակ են։ Երախաներու մէջ տիրող հիւանդութիւններն են կեղծմաչկ, տատմոքսի և աղիքի խանգարում, ոտ-ելքին, Թոքերու բորբոքում։ Տեղացի խարեբայ բժիշկներ չատ կան։ Երկու երեք ներկայացուցիչներ ալ Հայերը ունին ճէշմէ անունով։ Ասոնցմէ պատ մէկ քանի Հայ կիներ կան որոնք աչքերը կը գարմանան... անշուչտ կոյերու թիւը չատացնելով։ Տիկնոջ բժիշկներ ալ ունինք, մանաւանդ, յաւելի է խոստովանիլ, Հայ, որոնք պաղխոլութիւնը բժշկական արհեստին միացուցած՝ ձեթ, թէյ, սապոն, հոտաւէտ իւղեր ևայլն կը ծախե՛ն... Ասոնք թերեւս մեզադրելի չըլլային, եթէ տեղ ուրիչ վաճառողներ չգըտնուէին. մինչդեռ բազմաթիւ Հայեր ու Պարսիկներ կան, որոնք այդ կարգի բաներ կը ծախեն։ Ուրեմն, ընթերցողը կարող է երեւակայել թէ բժշկութեան վարկը և արժէքը ո՛ր աստիճան ինկած է, չնորհիւ այս պէսպէս բժիշկներո՛ւն...։ Ասոնք պարզապէս բազդախնդիրներ են, որոնք այս կողմերը ինկած են, և իրենց միակ մտածումն է դրամ չորթել։

ԿԵՆ-ՓԻՒՐ

ՍԻՐԵՐԻՍ ԿԵԱՆՔԷՆ

ԲԱՐԵԿԵՆԴԱՆԸ

Հիմա՛ հին բարեկենդանը առաւակել դարձաւ։

Այս տարի բարեկենդանի անուշիկ կեա՛նք մը ծծեցինք։ Մեր որքանոցը կայթի ու կայտիռի բո՛յնն էր ճռուողո՛ւն։ Կիրակի առաւօտ Առաջնորդ Հայրը հո՛գ էր։ Շո՛ւնչ առնել եւկած էր։ Օրուան խռնջանքին ու տանջանքին տակ երբոր հայր մը ընկճի, կուգայ, իր սիրունիկներու աղուոր աչուկներէն սիրաթոյր համբոյրներ կը քաղէ ու կ'աղէկնա՛յ ու կը հանգչի՛...։ Սրբազանն ալ իր յոգնած, յոգնահո՛գ հոգին կը սիրէ կապդուրել տաղերովն ու խաղերովը այն որբուհիներու, որոնք իր կո՛չս կեանքի գրօսանքն ու սփոփա՛նքն են...։

Ժամը երեքին, նշան մը տրուելուն, երգն ու երգեհոն յորդեցին։ Մխիթա՛ր մինուորտ մը սիրեց։ Տխուր տղու մը տաղը տաղա՛ց պիս։ Շեչտերը չերտեցի՛ն չատերու սիրտերը։ Սոխակ մը ատկէ գեղգիկ չէ՛ր ըլլար, ու ատկէ գերարտասրիկ չէ՛ր լար։ Սրբազանին մեկնելէն քիչ մը եաք, նուագածուներու ընտիր խումբ մը ներս մտաւ։ Հայրիկը զրկեր էր, որ որբերուն վիզը ծռուա չի մնա՛յ։ Սրահը ասրքուած էր։ Դէմի պատչռամը գրաւեցին նուագածուները։ Երկու կողմերը, ամփիթատրի ձեւով չինուած մահճակալներու վրայ, գէմ առ գէմ նըստան որբերն ու որբուհիներ։ Կեդրոնը պարիչատեցաւ։ Ճակատը ու անկիւնները հիւրերը գրաւեցին։

Պարահանդէս մըն էր պայծառ, բայց մանկական։

Բոցավառ ջերմի, ալեծածան փոքրիկ, գեղօրօր քոչոյի, նազելապար լռնիկի հոսանքը հոս հասած չէ գեռ։ Պարզ պարեր ունինք, որոնք առուգութիւն ու արագութիւն կուտան մանուկներուն ու մեծերուն։ Երկինք և երկիր երջանիկ էին այդ օր կարծես։ Արեւը՝ ամրան օրերէն պահած չայլ չառայլներ չնորհեց դուրսը, ու ներսը՝ Աբեւելեան եղկիկ եղանակներ սկսան զգլխել մեզ։ Առաջարանն էր այս։ Ու պարը սկսաւ։ Որբուհիներէն մէն մին իր գեղին, իր չէնին, իր քաղքին չարքն ու վարժքը կը ցոյացներ ճըշդագիծ։ Ծուցահանդէս մըն էր պարի։ Անոնցմէ մէկ քանին մեր Տիացքը խեցին իրենց չնորհալի՛ չարժումներով ու հիանալի՛ կոտրտուլիներով. իրենց փարփա՛ռ նայուածքով ու սիրարարո՛ւ զրոյցով։ Պզտիկները մեծերուն խա՛նգը հրահրեցին։ Պատանիները նետուեցան յուզուն հոսանքին մէջ։ Երկու ժամ տեւեց, ու չձանձրացո՛ւնք։ կարգը եկաւ Բալկէնի գիմակաւորներուն։ Ոչխարենին կոնակը, խեղկատակ գըլուխ մը գլուխը, Թզուկ մը՝ սրահը

(1) Շար. չաբաթ օրուան թիւէն և վերջ։

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆԱԿԱՆ ՕՐԳԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԽՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՕՐԳԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՕՐԳԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԽՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՕՐԳԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԽՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՕՐԳԱՆ

,,ՀՈՒՆԳԱՐԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆ,,

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ Է ՕՐԱԿԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԽՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՕՐԳ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՂՎԻՆ

Հիմնադրված 1899 թվին

Գինը 23.10
Երեքամսյա » 12.90
Վեցամսյա » 29.—
Մեկ տարի 58.—

Արտասահման 3 ռուբլի
Ամերիկա 3 ռուբլի 60 կոպ.
Անգլիա 3 ռուբլի 60 կոպ.
Ֆրանսիա 3 ռուբլի 95 կոպ.
Գերմանիա 4 ռուբլի 10 կոպ.
Ռուսաստան 4 ռուբլի 46.60

Հրատարակության վայրը՝ Թիֆլիս, Ա. Ազնիվների փող. № 1, հեռ. № 2-13-14

Խմբագրատան ժամերը՝ առավոտյան 9-ից մինչև 1-ը, երեկոյան 5-ից մինչև 8-ը։

Ձեռագրերը չեն վերադարձվում։

Հեռագրերի հասցեն՝ Թիֆլիս, Հայկական Ղվին

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ՎԱԳՆԱԼԵՑՔԻ

ՏԱՐԱՍ ԴԱՏԳԻ

(Տարօրինակ պատմություն վեց հավասար մասերով)

Ա.

Ի մի ժամանակ մի մարդ կար, որ ուներ մի ընտիր ձի, որ ամեն օր հարյուր վերստ էր վազում։

Ձիու տերը, որ Ալի Ռզա էր կոչվում, ամեն առավոտ ձին թամբում էր, հեծնում էր ու գնում էր ամենամոտ գյուղը, որ Ղարիբ Ղարիբյան էր կոչվում, ու այնտեղ մի ժամ հանգստանում էր, ապա նորից հեծնում էր ձին ու վերադառնում էր տուն։

Ամեն օր նա այդ ճանապարհն էր անում, ամեն օր նա նույն ճանապարհով էր գնում ու գալիս, ամեն օր նա նույն ձին էր հեծնում, ամեն օր նա նույն ժամանակն էր գնում ու գալիս։

Ամեն օր նա նույն ճանապարհն էր անում